

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

DRUGI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 63081/14
Ljubica LALIĆ
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Drugi odjel), zasjedajući 20. rujna 2016. godine u Vijeću u sastavu:

Işıl Karakaş, *predsjednica*,

Julia Laffranque,

Nebojša Vučinić,

Paul Lemmens,

Ksenija Turković,

Jon Fridrik Kjølbro,

Stéphanie Mourou-Vikström, *suci*,

i Hasan Bakırcı, *zamjenik tajnika Odjela*,

Uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 12. rujna 2014. godine,

uzimajući u obzir očitovanja koja je podnijela tužena Vlada i odgovore na očitovanja koje je podnio podnositelj zahtjeva, nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositeljica zahtjeva, gđa Ljubica Lalić, hrvatska je državljanica rođena 1950. godine i živi u Šibeniku. Pred Sudom ju je zastupao g. I. Labura, odvjetnik iz Šibenika.

2. Vladu Republike Hrvatske („Vlada”) zastupala je njezina zastupnica gđa Š. Stažnik.

Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se sažeti kako slijedi:

1. Postupak u vezi sa sporazumom o fiducijarnom prijenosu vlasništva kuće podnositeljice zahtjeva na banku

4. Suprug podnositeljice zahtjeva je bio zaposlenik društva „Slavonac”. Podnositeljica zahtjeva i njezin suprug su 24. rujna 1998. godine, kao jamci za kredit društva, sklopili sporazum s Jadrankom bankom u Šibeniku i dali svoju kuću kao instrument osiguranja za otplatu kredita od 200.000 kuna. Ugovoreno je da banka vjerovnik ima pravo pokrenuti ovršni postupak radi naplate duga prodajom kuće podnositeljice zahtjeva ako dužnik ne plati nepodmirene dugove u roku od pet godina.

5. Podnositeljica zahtjeva je 13. ožujka 2005. godine podnijela tužbu Općinskom sudu u Šibeniku protiv navedene banke i društva „Slavonac”, navodeći da ni ona ni njezin suprug nisu potpisali sporazum o prijenosu vlasništva u odnosu na njihovu kuću i da je za njega prvi put saznala u ostavinskom postupku pokrenutom nakon smrti njezina supruga.

6. Općinski sud zatražio je nalaz i mišljenje grafološkog vještaka, koji je potvrdio da su potpisi na dotičnom sporazumu zaista potpisi podnositeljice zahtjeva i njezinog supruga. Stoga je Općinski sud 15. veljače 2008. godine odbio tužbeni zahtjev podnositeljice. Presudu je potvrdio Županijski sud u Šibeniku 27. rujna 2010. godine i Vrhovni sud Republike Hrvatske 2. srpnja 2013. godine.

7. Ustavna tužba koju je nakon toga podnijela podnositeljica zahtjeva odbačena je 12. ožujka 2014. godine.

2. Postupak radi iseljenja

8. U međuvremenu je Jadranska banka Šibenik 18. travnja 2006. godine podnijela prijedlog za ovrhu Općinskom sudu u Šibeniku protiv podnositeljice zahtjeva na temelju sporazuma o prijenosu vlasništva. Zatražila je njezino iseljenje na temelju Zapisnika o posvjedočenju činjenica s potvrdom od 21. veljače 2006. godine, koji je 9. veljače 2006. godine sastavio javni bilježnik i dopune Potvrde. Dokumenti su izdani u vezi sa spomenutim sporazumom o prijenosu vlasništva u odnosu na kuću podnositeljice zahtjeva i njezina supruga.

9. Općinski sud u Šibeniku donio je 26. svibnja rješenje o ovrsi iseljenjem podnositeljice zahtjeva.

10. Podnositeljica zahtjeva je 14. lipnja 2006. godine podnijela žalbu protiv naloga za iseljenje, pozivajući se na prethodno spomenuti parnični postupak, koji je još bio u tijeku. Županijski sud u Šibeniku odbio je žalbu 26. veljače 2007. godine. Međutim, iseljenje je odgođeno 9. listopada 2007. godine.

11. Vjerovnik je 20. siječnja 2012. godine zatražio od suda odgodu iseljenja podnositeljice zahtjeva do daljnjega.

PRIGOVORI

12. Podnositeljica zahtjeva prigovarala je na temelju članka 8. Konvencije da je povrijeđeno njezino pravo na poštivanje njezina doma.

PRAVO

13. Podnositeljica zahtjeva prigovorila je da je izdavanjem naloga za iseljenje povrijeđeno njezino pravo na poštivanje njezina doma. Pozvala se na članak 8. Konvencije koji u mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

„1. Svatko ima pravo na poštivanje svoga ... doma ...

2. Javna vlast se neće miješati u ostvarivanje tog prava, osim u skladu sa zakonom i ako je u demokratskom društvu nužno radi interesa državne sigurnosti, javnog reda i mira, ili gospodarske dobrobiti zemlje, te radi sprečavanja nereda ili zločina, radi zaštite zdravlja ili morala ili radi zaštite prava i sloboda drugih.”

1. Tvrđnje stranaka

14. Vlada je tvrdila da podnositeljica zahtjeva nije iscrpila domaća pravna sredstva jer nije podnijela prigovor u odnosu na svoje pravo na poštivanje doma u parničnom postupku u kojem je osporila valjanost sporazuma o prijenosu vlasništva njezine kuće. Nadalje, u odnosu na ovršni postupak, nije podnijela ustavnu tužbu protiv rješenja o ovrsi. Ustavnom tužbom mogla je tvrditi da je sporazum protivan Ustavu Republike Hrvatske, koji jamči „nepovredivost doma” svake osobe.

15. Vlada je također tvrdila da su razlozi za miješanje u pravo podnositeljice zahtjeva na poštivanje njezina doma utvrđeni u Ovršnom zakonu. Miješanje je težilo legitimnom cilju zaštite interesa drugih, naime, banke vjerovnika. Tvrdila je da su podnositeljica zahtjeva i njezin pokojni suprug, koristeći svoju kuću kao instrument osiguranja za otplatu kredita, pristali na prodaju svoje kuće u slučaju da društvo dužnik ne ispuni svoje ugovorne obveze.

16. Podnositeljica zahtjeva odgovorila je da je iscrpila raspoloživa domaća pravna sredstva.

17. Također je tvrdila da rješenje o ovrsi njezinim iseljenjem predstavlja neprihvatljivo miješanje u njezino pravo na poštivanje njezina doma.

2. Ocjena Suda

18. Sud se ne mora baviti svim pitanjima koja su stranke istaknule jer je zahtjev u svakom slučaju nedopušten, čak i ako je podnositeljica zahtjeva propisno iscrpila raspoloživa domaća pravna sredstva, zbog sljedećih razloga.

19. Sud na samom početku primjećuje da, iako podnositeljica zahtjeva još nije iseljena, izdan je nalog za iseljenje i može se izvršiti u bilo kojem trenutku. Sud ponavlja da obveza podnositelja zahtjeva da napusti kuću u kojoj živi predstavlja miješanje u njegovo pravo na poštivanje njegova ili njezina doma (vidi predmet *Čosić protiv Hrvatske*, br. 28261/06, odlomak 18., 15. siječnja 2009.).

20. Podnositeljica zahtjeva u ovom predmetu prigovorila je da je otplata kredita koji je uzelo društvo „Slavonac” izvršena prodajom njezina doma. Na samom početku Sud primjećuje da je podnositeljica zahtjeva dobrovoljno bila jamac za kredit te je upotrijebila svoj dom kao jamstvo za taj kredit. Podnositeljica zahtjeva posebice se složila da banka vjerovnik ima pravo tražiti namirenje prodajom njezine kuće ako nepodmireni dugovi ne budu plaćeni (vidi prethodni odlomak 4.).

21. Podnositeljica zahtjeva pokušala je osporiti valjanost svoga potpisa na sporazumu o prijenosu vlasništva sklopljenom u odnosu na kuću koja pripada njoj i koja je pripadala njezinom suprugu. Međutim, domaći su sudovi u tom postupku zaključili da je potpis podnositeljičin. To znači da je slobodnom voljom sklopila predmetni sporazum i slobodnom voljom pristala na to da se otplata kredita može osigurati putem njezine kuće kao instrumenta osiguranja. Podnositeljica zahtjeva stoga je morala biti svjesna da će njezina kuća biti prodana kako bi se platili svi nepodmireni dugovi u slučaju da dužnik ne otplati kredit.

22. Prodaja kuće podnositeljice zahtjeva u ovršnom postupku bila je posljedica njezinih ugovornih obveza. Štoviše, bila je to posljedica na koju je izričito pristala.

23. Stoga se može zaključiti da je podnositeljica zahtjeva pristala i prihvatila da se plaćanje nepodmirenih dugova društva „Slavonac” izvrši prodajom njezine kuće.

24. Prema tome, ovaj je dio zahtjeva očigledno neosnovan te ga treba odbaciti prema članku 35. stavku 3. točki a. i stavku 4. Konvencije.

Zbog tih razloga Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku 13. listopada 2016. godine.

Hasan Bakırcı
Zamjenik tajnika

Işıl Karakaş
Predsjednica

© 2016 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava